
Jen ty a já

. . .

Poručík Eva Dallasová stála onoho chladného, svěžího rána ke konci roku 2060 v přepychové ložnici zařízené v sytě nachových, kovově šedivých a zelených odstínech. Reklamní vzduchodě venku urputně vychvalovaly POVÁNOČNÍ SUPERSLEVY! a pouliční prodavači nabízeli údajně značkové náramkové počítače a zlevněné kabelky zástupům turistů, kteří přijeli do města na svátky.

Život venku plynul dál. V luxusní ložnici se navzdory všem těm barvám a stylovosti zastavil.

Ani obrovská kytice bílých lilií a červených růží ve vysoké váze na podstavci uprostřed širokého okna nedokázala úplně zakrýt pach smrti, jejich těžce nasládlá vůně se k němu jen přidávala.

Na posteli, do které by se vešlo snad šest lidí, leželo tělo kdysi krásné ženy. I teď bylo vidět její vytříbený vkus na dokonale sladěných stříbrných domácích kalhotách, hedvábně levandulovém kabátku a bezchybně upravených nehtech – na rukou i na nohou – s tmavě nachovým lakem.

Oči s těžkými řasami zíraly ke stropu, jako kdyby se něčemu mírně divily.

Hrdlo jí obkružovala tenká, hluboká rána, z jejíhož ošklivého oblouku se vyřinula krev, nyní zaschlá, znečistila světle šedivé povlečení a slepila hřívu bledě plavých vlasů.

Její jazyk spočíval v broušené skleněné misce na lesklém nočním stolku vedle postele.

Ale Evu nejvíc ze všeho zarazil vzkaz na stěně nad měkce vypoštřovanou pelestí, vyvedený precizními tiskacími písmeny, černými na šedivém podkladu.

PRO PORUČÍKA EVU DALLASOVOU

S VELKÝM OBDIVEM A POCHOPENÍM.

JEJÍ ŽIVOT BYL JEDNA LEŽ;

JEJÍ SMRT JE NAŠE PRAVDA.

CHOVALA SE K VÁM NEUCTIVĚ, POMLOUVALA VÁS, SNAŽILA SE VYDĚLÁVAT TÍM,

ŽE PODRÝVALA VŠE, PRO CO PRACUJETE.

BYLO MI POTĚŠENÍM A CTÍ VYROVNAT SKÓRE.

SPRAVEDLNOST BYLA VYKONÁNA.

VÁŠ OPRAVDOVÝ A VĚRNÝ PŘÍTEL

Evina kolegyně detektiv Peabodyová dlouze vydechla. „No páni, Dallasová.“

Ať už si Eva myslela totéž, nebo ne, otočila se ke strážníkovi ve dveřích do ložnice. „Kdo ji našel?“

„Její tajemník. Oběť se včera nedostavila na pracovní večeři a dnes nepřišla do práce, kde měla domluvenou další schůzku, a tak její tajemník Cecil Haversham přišel sem. Nikdo se jí nemohl dovolat videofonem, neotvírala dveře. Znal její kódy a měl klíč – prý jí zaléval kytky a tak dále, když oběť byla mimo město. Vešel dál kolem čtvrt na deset, uslyšel, že je v ložnici puštěná telestěna jako teď, a uviděl ji. V devět devatenáct jsme přijali hovor na devět set jedenáct, takže časové údaje sedí.“

„Kde je?“

„V bytě je uzavíratelná jídelna. Odvedli jsme ho tam a hlídáme ho.“

„Tak v tom pokračujte. Chci bezpečnostní disky z kamer v budově i z venku, a začněte obcházet sousedy. Vezměte to od tohohle patra.“

„Ano, madam.“ Trhl bradou k nápisu na stěně. „Znáte oběť?“

„Setkala jsem se s ní.“ Eva se odvrátila, aby zarazila další otázky.

Hned při vstupu do bytu se s Peabodyovou zaizolovaly a Eva zapnula záznamník. Teď zůstala chvíli stát, vysoká, štíhlá žena s krátkými rozčuchanými vlasy hnědé barvy a nazlátle hnědýma očima, které si zachovávaly poldovskou bezvýraznost.

Jo, už jsem se s ní setkala, pomyslela si. A oběť jí nebyla ani trochu sympatická. Ale zdálo se, že s Peabodyovou stráví poslední dny roku zajišťováním spravedlnosti pro kdysi vlivnou obhájkyňu, která měla – podle Evina názoru – morální zásady chřestýše.

„Ověříme totožnost, Peabodyová. Každý krok ať je přesně podle manuálu.“

Peabodyová přikývla, svlékla si růžový kožený kabát – vánoční dárek od Evy –, opatrně ho odložila stranou a vytáhla z terénní soupravy identifikátor. V růžovém kulichu s bambulí přes tmavé vlasy přistoupila k tělu. „Oběť identifikována jako Leanore Bastwicková bytem na této adrese.“

„Příčina smrti vypadá celkem jasně. Uškrcení, patrně drátěnou smyčkou, ale ještě to potvrdí patolog. Co čas smrti?“

Peabodyová znovu zalovila v terénní soupravě. Vzala měřicí přístroj a na Evin nevyslovený pokyn se sklonila, aby kamera zaznamenala všechno.

„Čas smrti osmnáct třicet tři.“

„Žádná známka zápasu, žádná viditelná obranná ani jiná zranění. Na první pohled to nevypadá ani na násilné vniknutí. Oběť je plně oblečená a je tady dost cenností, které by se daly snadno odnést. Nedělá to dojem sexuálního útoku ani vloupání. Dělá to dojem čisté vraždy.“

Peabodyová zabloudila pohledem ke vzkazu na stěně. „To opravdu dělá.“

„Jo. Bezpečnostní disky možná vypoví něco jiného, ale vypadá to, že oběť otevřela dveře – někomu, koho znala, nebo o kom si myslela, že ho zná. Vrah ji zneškodnil – poznámka pro patologa, aby přednostně zadal toxikologický rozbor a zkontroloval, jestli na těle nejsou stopy po zásahu omračovačem případně vpich jehly – nebo ji přinutil silou, aby šla sem. Takové byty mají vynikající zvukovou izolaci, takže mohla křičet o pomoc a ječet a nejspíš by ji nikdo neslyšel. Na oknech jsou zatažené clony.“

„Na zápěstích ani kotnících nejsou vidět stopy po poutech.“

Eva přistoupila k tělu, prohlédla si hlavu oběti a zvedla ji, aby prozkoumala týl. „Žádné zranění naznačující úder tupým předmětem.“

Sáhla do terénní soupravy pro mikrobrýle a podívala se zblízka. „Odřenina, malá pohmožděnina. Možná spadla dozadu a uhodila se do hlavy. Zneškodnili ji, zdrogovali nebo omráčili, buď když otevřela dveře, nebo – pokud vraha znala – po jeho příchodu dovnitř. Pak ji odnesl nebo přinutil, aby sem šla sama. Povlečení není zmuchlané a polštáře za ní jsou pořád urovnané.“

Zvedla ruku oběti a prohlédla si prsty včetně nehtů. „Čisto. Není tu nic, co by naznačovalo, že vraha škrábla. Když vás někdo škrtí, bráníte se, pokud můžete, takže ona se bránit nemohla.“

Eva se i s mikrobrýlemi naklonila nad křišťálovou misku, aby prozkoumala odříznutý jazyk. „Řez vypadá docela čistě – žádné zuby nebo roztřepeniny. Patrně tenkým ostřím. Možná skalpelem. Když nemáte jazyk, nemůžete pomlouvat,“ dodala napůl pro sebe. „Když nemáte jak mluvit, nemůžete hájit zločince. Tohle bylo něco extra, něco jako... symbol.“

„Pro vás.“

Eva se podívala na vzkaz a zatím tuto nepřijemnou myšlenku potlačila. „Jak jsem říkala, vypadá to tak. Před pár lety jsme se střetly kvůli Jessi Barrowovi a těsně před tím, když zabili jejího kolegu. Měla ostré lokty, ale víceméně dělala svoji práci, jak ji chápala.“

Eva se odvrátila od těla a přešla do velkého dokonale zařízeného obýváku. „Má tady připravené oblečení. Černé šaty, nůbl boty, spodní prádlo a šperky, které vypadají jako pravé. Vrah se ničeho nedotkl. Tohle si chtěla vzít na večerní schůzku.“

Pokračovala do hlavní koupelny, celé bílé a stříbrné. V hranaté číré váze na dlouhém bílém pultu byly další červené květiny – jistě její oblíbené.

„Ručníky na otopném žebříku, župan na háčku u sprchy, sklenice vína a nějaký obličejový sajrajt na pultu.“

„To je maska.“

„Žádnou masku nevidím.“

„Obličejová maska,“ vysvětlila Peabodyová a pohládila se po tvářích. „A hodně luxusní. Jelikož nemá připravené nic jiného, zdá se, že si chtěla udělat masku, přitom si vypít trochu vína a pak se osprchovat, ale místo toho šla otevřít dveře.“

„Fajn, dobře. Připravuje se na schůzku – zkontrolujeme její domácí pracovnu –, chce se vymydlit a nafintit, ale někdo zazvoní.“

Eva za řeči vyšla z koupelny. „Vrah se ničeho nedotýkal. V ložnici je zapnutá telestěna – jako zvuková kulisa během přípravy na večeři. Je tady vzadu, v koupelně nebo v šatně, když se ozve zvonek.“

„Hlavní vchod je zabezpečený,“ připomněla jí Peabodyová. „Pustila vraha dál?“

„To by nám měly prozradit záběry bezpečnostních kamer. Ať se dostal do budovy jakkoliv, otevřela mu dveře bytu.“

Představila si, jak Bastwicková v nóbl domáckém oblečení jde ke dveřím. Dívá se nejdřív kukátkem nebo na monitor?

K čemu mít kvalitní zabezpečení, když ho člověk nepoužívá? Určitě ho použila a necítila se ohrožená, a tak otevřela.

„Srazí ji,“ pokračovala. „Odtáhne ji nebo odnese.“

„Co když ho pozvala dál?“ navrhla Peabodyová. „Třeba to byl milenec?“

„Má schůzku. Nemá čas na sex. Nemá ani hadry na sex, ani líčení. Mohl ji donutit, aby ho vzala dál, ale nepřipadá mi to tak. Není tu nic narušeného. Všechno zůstalo na svém místě.“

Eva se odmlčela, vrátila se do ložnice a podívala se na nohy Bastwickové, pořád ve stříbrných trepkách. „Žádné škrábance na podpatcích. Netáhli ji.“

„Tak ji odnesli.“ Peabodyová s našpulenými rty odhadla vzdálenost z obývacího pokoje do ložnice. „Jestli ji srazil už tady, musel ji nést docela daleko. Proč?“